

любопитство тѣ слушаха разказа, като отвреме-навреме изцѣкваха. При тѣхъ дойдоха още нѣколко. Скоро и самитѣ играчи напуснаха играта си. Даскалътъ това и чакаше. Когато всички се бѣха начуколили около него, той затвори страницѣтѣ и се повдигна.

— Ама, даскале, защо не продължавашъ?

— Не мога . . . Пъкъ и бозаджийницата не е мѣсто за четене.

Първиятъ младежъ разбра, за кого се отнасятъ тия думи и смѣнка виновно:

— Азъ само току-така. . . Да се намѣря на приказка.

— А пъкъ азъ сериозно ви казвамъ: който иска да чуе останалото нататъкъ, нека дойде утре вечеръ въ училището. . .

На другата вечеръ бозаджийницата остана праздна. Не мина много време, започна да се изпразва и кръчмата. . .

Читалището дойде само по себе си.

Йос. Г. Ковачевъ

Земедѣлското стопанство и народното училище

Колкото единъ народъ е по-просвѣтенъ и източниците на неговия поминѣкъ сж по-силни и по-сигурни, толкова неговото благосъстояние и благоденствие е по-добро.

България е земеделска страна, защото около 75 на сто отъ населението ѝ се занимава съ земедѣлие.

Само отъ половина вѣкъ тя е свободна. Въпрѣки сполетѣлитѣ я нещастия, населението ѝ е доста грамотно — по-грамотно, отколкото нѣкои отъ нейнитѣ съседи. Дето ще рече, въ кжсо време направено е доста много за просвѣтата на широкитѣ народни маси.

Не малко е направено и по отношение на материалната култура. Обаче съ болка на душата трѣбва да признаемъ, че въ областта на земеделското стопанство — главниятъ поминѣкъ на нашия народъ — направеното е незадоволително.

*

Говорятъ, че духовната и материалната култура на единъ народъ трѣбва да вървятъ ржка за ржка. Така е. Въ такъвъ случай не трѣбва да се омаловажава значението на земеделско-стопанската просвѣта, която цели да даде на широкитѣ народни маси — селскитѣ — необходимитѣ за поминѣка имъ знания.